

Sygn. akt **IV Ka 1788/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożena Majgier-Strączyńska

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Damiana Kordykiewicza

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 r.

sprawy **A. J.**

oskarżonego z art. 178a § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujście

z dnia 29 października 2012 r. sygn. akt II K 694/12

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego eliminuje zakaz kierowania gokartami,
- II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
- III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 150 (sto pięćdziesiąt) złotych opłaty.

Sygn. akt IV Ka 1788/12

UZASADNIENIE

A. J. został oskarżony o to, że w dniu 18 sierpnia 2012 r. w M. na ul. (...) – na drodze publicznej – kierował rowerem czterokołowym znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się wskaźnikiem 0,62 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu wyrokiem z dnia 29 października 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 694/12 uznał oskarżonego A. J. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 178a § 2 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 30 zł. Na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kierowania rowerami, w tym gokartami, na okres 2 lat. Orzekł o kosztach sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony zaskarżając go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Skarżący nie sformułował zarzutów apelacyjnych. W apelacji stwierdził, że nie jest w stanie uiścić orzeczonej grzywny i ponieść kosztów postępowania, gdyż jest bezrobotny, nie posiada stałego źródła dochodu i utrzymuje się z prac dorywczych, z których dochody wynoszą 500-600 zł miesięcznie, za które musi się utrzymać i dołożyć do rachunków

Oskarżony podniósł ponadto, że jego sytuacja uległa zmianie od czasu jego wniosku z art. 335 § 1 kpk w toku prowadzonego postępowania. W oparciu o powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez „zamianę” kary grzywny „na prace społeczno użyteczne w wymiarze stosownym do kary grzywny” oraz o „umorzenie punktu 3 – zasądzonej opłaty kosztów postępowania w kwocie 150 zł”. Nadto oskarżony wniósł o ustosunkowanie się do jego wpłaty „w kwocie 200 zł na poczet kary w dniu zatrzymania”, o której nie ma wzmianki w wyżej wskazanym wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się oczywiście bezzasadna, choć spowodowała zmianę wyroku na korzyść oskarżonego.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w zakresie sprawstwa, jak i winy oskarżonego A. J.. Nie kwestionuje tego także skarżący. Oskarżony zakwestionował natomiast wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze mu wymierzonej i co do kosztów postępowania.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy uznając A. J. za winnego zarzucanego mu występku z art. 178a § 2 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 30 zł. Nadto na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kierowania rowerami, w tym gokartami, na okres 2 lat.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, w świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, że oskarżony znajdując się pod znacznym wpływem alkoholu, poruszał się jedną z głównych ulic miasta, wioząc inne osoby, co świadczy o znacznej społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, gdyż okoliczności te wskazują na znaczne zagrożenie bezpieczeństwa w komunikacji.

Ponadto Sąd I instancji przy wymiarze kary prawidłowo ocenił i uwzględnił postawę oskarżonego w toku prowadzonego postępowania karnego oraz porę dobry w jakiej oskarżony działał, jego dotychczasową niekaralność za przestępstwa skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz to, że zabrane materiały osobopoznawcze nie wskazują na to, aby oskarżony prowadził szczególnie naganny tryb życia. Sąd Rejonowy uwzględnił również sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego. Sąd Okręgowy podzielił także stanowisko Sądu I instancji, że kara wymierzona oskarżonemu jest współmierna do stopnia jego winy, rodzaju popełnionego przez niego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Należy też mieć na uwadze, że oskarżony jest osobą młodą, zdrową, a tym samym ma możliwości zarobkowe podjęcia takiej pracy, która będzie mu pozwalała na wykonanie przedmiotowej kary, chociażby w nieodległej przyszłości. Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy wskazuje, że w toku postępowania wykonawczego oskarżony może ubiegać się o rozłożenie przedmiotowej kary grzywny na raty. Tym samym w przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania art. 58 § 2 kk, bowiem zdaniem Sądu Okręgowego dochody sprawcy, jego stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe nie uzasadniają przekonania, że oskarżony grzywny nie uiści i nie będzie jej można ściągnąć w drodze egzekucji.

Powyższe odnosi się również co do zasądzenia od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Treść apelacji oskarżonego zdaje się wskazywać, że zmierza on do tego by orzeczono wobec niego karę ograniczenia wolności zamiast kary grzywny, co jest niedopuszczalne, gdyż jest to kara surowsza, a wyrok został zaskarżony jedynie na korzyść oskarżonego. Sąd I instancji, zgodnie z zasadą prymatu kar wolnościowych, wymierzył oskarżonemu karę łagodniejszego rodzaju aniżeli kara ograniczenia wolności, której elementem jest wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, co wskazuje, że uwzględnił wszelkie ustalone okoliczności łagodzące. Na marginesie jedynie należy zauważyć, że zamiana kary grzywny na prace społecznie użyteczną, jest możliwa jedynie w toku postępowania wykonawczego, które jeszcze nie miało miejsca.

Podobnie jest z kwestią kwoty 200 zł zabezpieczonej oskarżonemu w toku postępowania karnego. Przedmiotowa kwota zostanie bowiem rozliczona dopiero w toku postępowania wykonawczego. Nie ma potrzeby zawierania takiego orzeczenia w wyroku, bo to wynika z przepisów kodeksu karnego wykonawczego.

Nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia apelacji oskarżonego, na podstawie art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Jednocześnie Sąd Okręgowy dostrzegł potrzebę zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia środka karnego poprzez wyeliminowanie z niego zakazu kierowania gokartami. Oskarżony popełnił przypisany mu czyn jadąc rowerem czterokołowym. W tym miejscu należy wskazać, że terminy „rower czterokołowy” i „gokart” nie są ze sobą tożsame. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 47 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym rowerem jest pojazd o szerokości nieprzekraczającej 0,9 m poruszany siłą mięśni osoby jadącej tym pojazdem; rower może być wyposażony w uruchamiany naciskiem na pedały pomocniczy napęd elektryczny zasilany prądem o napięciu nie wyższym niż 48 V o znamionowej mocy ciągłej nie większej niż 250 W, którego moc wyjściowa zmniejsza się stopniowo i spada do zera po przekroczeniu prędkości 25 km/h. Tym samym rowerem jest każdy pojazd posiadający przedmiotowe cechy, bez względu na ilość kół. Termin „gokart” co prawda nie posiada swojej legalnej definicji, niemniej jednak z samej istoty tego pojazdu wynika, że jest on pojazdem silnikowym (nie napędzanym siłą mięśni), przeznaczonym do uprawiania sportu, a więc nie jest to pojazd odpowiadający cechom roweru. Nie ma więc żadnych podstaw do orzekania wobec oskarżonego zakazu kierowania „gokartami”, bo przede wszystkim czyn oskarżonego nie ma żadnego związku z jazdą takim pojazdem, a poza tym kierowanie pojazdem przeznaczonym wyłącznie do uprawiania sportu, a nie poruszania się po jakiegokolwiek drodze nie wymaga uprawnień.

W związku z tym, na podstawie art. 437 § 2 kpk Sąd Okręgowy zmienił wyrok jedynie w części dotyczącej orzeczonego środka karnego.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, a opłatę wymierzono na podstawie art. 8 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.